

Maurici - futur

No sabia dir quant de temps ha passat (hores, dies, anys?) des de la nit infausta en què aquella maleïda *stultifera navis* de quatre rodes ens va conduir a tots tres a un lloc inhòspit i ignot on algú ens va empènyer a exiliar-nos, lluny de tot.

En realitat no recordo res amb gaire claredat. Només tinc una lleugera consciència d'haver actuat impulsat per la voluntat d'algú, com si la meua, de voluntat, no existís o hagués estat anul·lada amb propòsits obscurs que se m'escapen. Una sensació que ara se'm torna a desvetllar, tot i que n'ignoro el perquè. Només noto intermitències, com si algun centelleig escadusser activés la meua ment, habitualment inerta.

D'això no se'n pot dir viure, sinó més aviat moure's a temps parcial, com si dugués incorporat a dintre meu un ressort que m'impel·lís en determinades ocasions a fer, a dir, a pensar i a viure a empentes i sota indicació aliena. En aquest moment noto els fils movent-se un altre cop al meu voltant; algú els maneja i desconec qui és i per quines raons ho fa. Exactament igual que l'altra vegada, quan vaig aturar el cotxe en aquell descampat feréstec en companyia d'elles dues.

Griselda i Alba es deien, però no em feu dir qui era qui, per què érem allí ni quin lligam ens unia a tots tres.

Hi havia una bossa. Era de color groc i jo la vaig treure del maletger. No sabia que hi fos, però per algun motiu em vaig veure obligat a obrir la porta de darrere del cotxe i a deixar-la a terra, des d'on semblava que ens observés mentre espiava amb riure sardònic la nostra absurda *performance*.

Sobtadament es desfermà una tragèdia insòlita i inesperada per mi, però perfectament prevista per algú altre. Res no era lògic i, malgrat això, tot tenia una finalitat tan establerta que la lògica s'imposava amb absoluta naturalitat. Una de les dones, penso que era l'Alba, m'escriuava. No recordo res del que em deia; tampoc no entenia els seus retrets en el moment que me'ls feia. L'únic que tinc present és la manera com em van afectar les seves paraules i la por creixent que m'anava envaint, sol i desprotegit davant l'horror nocturn.

La meva pobre memòria només ha enregistrat la necessitat, més que la voluntat, de sortir corrent per fugir del malson sense sentit que s'anava apoderant de mi tot embolcallant-me en el seu inexorable procés. Em feia por la presència diabòlica d'aquella bossa d'un groc llampant que resplendia enmig de la nit fosca i romania tossudament tancada, amagant un contingut que jo coneixia i desconeixia alhora.

Com succeeix en els somnis (jo, que acostumo a navegar per la dimensió onírica, ho sé bé), corria i corria però no avançava gens. Aleshores, la jove i rabiüda Griselda, segurament gelosa per haver gosat tocar la bossa groga que era el centre de les nostres mirades, se'm va plantar al davant impedint-me, ja definitivament, qualsevol desplaçament cap a no se sap on.

No tinc manera de saber què s'estava coent en aquell lloc maleït. No recordo les identitats de les dues dones: només dos noms que em reboten dins del cervell: Griselda, Alba, Griselda, Alba... Gairebé dubto de qui sóc jo. Sóc algú o no sóc ningú?... Algú, ningú... Simples qüestions semàntiques que no expliquen gran cosa. Tan sols asseguro que entre aquella nit i ara mateix no ha passat res. I no és que hagi perdut la noció del temps i de l'espai, conceptes que tan sols intenten mesurar l'immesurable: és que literalment no ha passat res!

I ara, de sobte, i per algun estrany motiu que no acabo d'albirar, m'oprimeix de nou una imposició externa: la d'explicar una experiència buida i tan adulterada com ho és aquest testimoni que estic aportant: el d'un pobre personatge perseguit, assetjat i manipulat per un ésser demoníac amb rostre d'autor desconegut que es pensa que és algú i no sap que també és ningú.

Com podia ser tan cínic? Malgrat l'estat en el que l'ha trobat, això no podia ser. Estava fingint, n'estava segura! "...en companyia d'elles dues. Griselda i Alba es deien, però no em feu dir qui era qui, per què érem allí ni quin lligam ens unia a tots tres.", això havia escrit. Com n'és de fàcil emparar-se en complots, maquinacions externes, en malalties mentals, en l'oblit que imposa un tractament de rehabilitació!...

Però per fi està davant d'ell. Li havia costat de trobar-lo, clar, però per molt que s'havia amagat durant aquest temps, un dels antics amics (si és que ell n'havia tingut mai, d'amics) s'havia compadit d'ella i li havia donat l'adreça de la miserable vivenda que ocupava en aquell raval de la ciutat. L'estat en el que el que l'ha trobat és lamentable. L'única habitació que formava l'habitable desprenia una fetor animal: una barreja insuportable de resclosit, pixum, tabac, suor, alcohol, restes de menjar i substàncies orgàniques en descomposició... decadència i soledat. I ell, brut, demacrat, pàl·lid i ullerós... una pellerina d'home anihilat, aïllat, amb la mirada fixa en la paret.

Volia alguna explicació després del temps que havia passat fent-se impossibles càbales sobre el seu comportament. Havia tingut la vana esperança de

que es comportaria com una persona normal?, penedit, almenys?, que s'apiadaria d'ella? Encara pensava que l'havia volguda algun dia?, que li quedaria un bocí d'aquell sentiment que ella va identificar, en aquell temps, amb estima? L'ha traspasada una fiblada, però no permet que es fiqui al seu cap el pensament que a sovint li hi venia; el rebutja de ple: No, no era ni imaginable que aquest home s'hagués acostat a ella com a mitjà per arribar a la seua filla! No!

Tots els precés, tots els crits i sacsejades no han servit de res: aquestes despulles d'home han restat impassibles. Ara, deixa de banda els fulls escrits que la mirada perduda del Maurici li havia assenyalat inconscientment en aquell caos de casa, i continua mirant-se les velles fotografies, que aleshores semblaven d'uns éssers feliços, somrients, on tot era de color, amb els contorns nítids... Com un autòmat, l'Alba esgarra, tot separant-los pel mig, aquella en la qual el monstre i la seua filla, els caps junts, miraven alegres l'ull de la càmera.

I és quan torna la vista als fulls i vol continuar llegint, quan s'adona que els segueixen d'altres, arrancats d'un diari?, amb una escriptura molt més il·legible i incoherent. Els havia escrit quan el cap no regia o intentava justificar-se en el psiquiàtric i després? Això era, els havia deixats a l'abast d'algú per a justificar-se. Era impossible que la seua ment ho hagués esborrat tot. Aleshores estava fingint davant els metges, i ara davant de tothom:

« Crits eixordadors. Plors i laments. La remor fregadissa de la porta que es tanca darrere meu. Griselda, amor meu. Unes paraules mel·líflues que intenten calmar-me. Fora, els crits que em trasbalsen. No hi penses. Ah, contemplar l'estàtica mar en una nit sense brisa; envoltar-te de la llum àmbar d'aquari dels quadres de Vermeer, la serenitat dels seus personatges retratats; trobar-te immers en la laxitud de l'últim moviment de la novena de Mahler; amarar-te dels blancs i negres d'un film de Bergman; fruit del silenci blanc i enlluernador d'un matí d'estiu a la muntanya; acaronar els cabells de la Griselda, la meva petita i dolça Griselda... No hi penses. I tanmateix... Què faig aquí? Qui m'ha portat a aquest paisatge de malsons? La rutina monocord de tots i cadascun dels dies. Els homes i dones de blanc. Grapats de pastilles en gotets de plàstic, també blanc. Avui no n'hi ha de les verdetes? Ets tu l'Alba, veritat? Saps que t'odio. M'estàs mentint, ahir i els altres dies també, i sempre dius que no ets tu l'Alba. Una infermera? Penses que estic malalt o boig. Tots els matins, després de les negres i llargues hores insomnes de la nit, vens a fer-me llevar del llit, m'empentes, em lleves el llençol de damunt, em destapes i m'escriidasses, com l'Alba. Tu ets l'Alba, no pots enganyar-me. I la Griselda, la meva petita i tendra Griselda? No, no crides els altres, els de blanc: ja et deixo anar. Només volia preguntar-te per la Griselda. Mai no em vols dir res d'ella. Per què no ve a veure'm? Tu ho saps. I per què no em deixeu anar a veure-la?

Digues! I tanmateix... No tinc gana; no, avui tampoc no en tinc. Les pastilles, les tinc a la butxaca: me les guardava per a després. Pensava prendre-me-les en acabat. Ja me les prenc, ja. I tanmateix... No tinc ganes de parlar, amb qui? Tu no vols parlar-me d'ella, i jo només vull parlar d'ella. Què estarà fent sense mi? Aquests que m'envolten sí estan malalts: xisclen, llancen udols a la lluna, ploren i riuen alhora... Sí, estan bojós. No vull parlar de mi, crec. Només de la meua petita. On estarà? Què serà d'ella? No et crec, ja t'ho he dit, no t'he cregut mai: tot el que m'has dit d'ella ha estat una mentida, mentides i més mentides, tan sols mentides. Ella és bona xica. I m'estima de veritat. Tu, no. A saber què li has contat de mi, o què li has fet per a no venir a mi, per abandonar-me en aquest lloc sinistre. Ella és feble, tu l'has dominada sempre. I tanmateix... No, la televisió no m'agrada. A ells sí, fins que es posen a armar un aldarull ensordidor i a llançar-ho tot per l'aire. Jo voldria escoltar, en silenci, música, només així es pot escoltar. Sí, de veritat, escoltar música, com ara qualsevol obertura de Wagner o l'Idil·li de Sigfred, o algun lied de Schubert, o una simfonia de Mahler. Sé que no és música alegre. La música sempre ha de ser alegre? Per què no m'ha de convenir aquesta música? Sempre estàs dient que no he d'excitar-me, i això em calma. És a tu a qui no t'agrada mai la música que jo escoltava. L'odiaves. M'has dit sempre que sóc un snob elitista, que estic, en tot, fora de la realitat i del meu temps. La Griselda, de quan en quan, després de donar-

li unes poques directrius, l'escoltava amb atenció. No sempre connectava amb ella, és molt jove i es necessita temps per a l'aprenentatge i el gaudi, però de segur que hauria après a sentir-la a dintre d'ella, com jo. Inclús em va acompanyar a algun concert, sense tu, clar. I tanmateix... Ah, com n'estic, de cansat! Saps que el mal és l'única cosa inabastable, inesgotable? I que la desgràcia és perseverant, espera impàvida en girar la cantonada, hi està esperant-nos. Tu sí que ho saps, sí. Els altres pensen que el mal és intangible, abstracte, absurd, però estan molt equivocats: el podríem tocar, està aquí entre nosaltres; la infecció del mal és real, té unes coordenades i una lògica. I tu ho saps ben bé, igual que jo. I tanmateix... Ja no em deixes tocar-te els pits. No són túrgids com els de la Griselda, clar, però és que els seus no els tinc a l'abast, i els enyoro tant. No cal que cridis ningú, els de blanc no! No ho faré més. Sé què m'espera si et toco. He après moltes coses aquí. No puc sentir la música que m'agrada, però sé què puc fer o no. I tanmateix... M'està entrant son però ara no vull dormir. Vull contar-te una cosa. A tu, no als altres. A quin metge li ho he de contar? Estàs poc malalta, tu! Si no és a tu, no ho contaré, a ningú. Em retreies que estava tancat en mi, que no et parlava de les meves inquietuds, que era hermètic, que tan sols em sincerava amb la Griselda. Te'n vas? Digues a la Griselda que l'espero. Tu em preguntes qui és? No coneixes la teva filla? No m'has dit més que mentides i més mentides. I tanmateix...»

No ha tret res d'aquell retrobament, només el dolor i l'evidència de que el Maurici ja no era ni volia ser ell i, el pitjor de tot, que no havia estat mai el que semblava ser. És conscient de que aquell home no l'havia estimada mai, que s'havia servit d'ella per a... I que mai no l'ajudaria a aclarir ni a dur endavant aquesta ombra que se li havia instal·lat com una boira a sobre.

I ara, què? No podia deixar que s'apaivagués la memòria de la seua filla. No podia oblidar. On continuaria cercant? Què seria d'ella a partir d'ara? Continuava caient pel pou fosc cap a les negres aigües.

Griselda - passat

Ma mare? Una beneita incauta. A més d'una presumida. Pensava ella que se l'estimava, que s'hi havia quedat penjat, d'ella? Quina bleada està feta!

Aquell dia, mentre me'l presentava (ja m'havia avisat que havia conegut un home com cal, que a tothora li demostrava quant i quant la volia, que era molt atent, que ja era hora de poder refer la seua vida, que volia que jo el conegués...), me la mirava amb sorna, gairebé sense poder amagar el somriure de commiseració que em produïa. I aquell dia, el Maurici també em mirava (ell sí, amb un ampli

somriure) amb els ulls plens d'espurnes de desig que em cremaven les galtes mentre em besava.

Al principi, pensava que era algú de l'institut, qualsevol pare que es cuida molt per què la seva filleta vagi directament a casa a l'eixida de les classes i no es clavi en assumptes tèrbols... o alguna cosa semblant. Però quan el vaig veure en altres ambients i es feia l'encontradís: pel carrer, pel barri i, fins i tot, pels bars on anava amb amics... vaig saber que anava per mi.

Els meus amics no ho entenien: Un home major? Si podria ser el teu pare... No així les amigues, que en això quasi totes hem tingut en algun moment al cap un home gran, un mentor per a les seves obsessions. Qui de nosaltres no ha fantasiejat amb ser una Lolita?

“Ja veureu com congenieu. Us portareu molt bé. Ho sé!”, ens deia la fava de la mare. I tant!, vaig pensar jo.

A partir d'aleshores, ja va ser tot més fàcil. No havíem d'amagar-nos d'ella, llevat de quan volíem estar tot sols. Quantes nits esbojarrades vam passar junts! Quants moments folls i inoblidables!

Ma mare no s'adonava de res. Res no veia? Ni li passava pel cap que ell i jo...? Per a mi, és una cosa inexplicable. ¿No veia el meu deler per què ell arribés i

em besés a les galtes (amb la llengua entre els llavis), davant d'ella? Els dos, cada vegada més agosarats.

Sí, quants moments folls i inoblidables! Però també quanta por! I després, quan la cosa va tornar-se un camí sense retorn, sobretot per la maleïda droga (perquè va ser ell qui, en moments d'èxtasi, m'animava i m'animava, i m'espentejava... a l'abisme) van començar el dolor i les llàgrimes de sang. Jo volia experimentar-ho tot. La vida, el futur no m'oferien res, i volia aprofitar fins a l'última engruna de plaer, i viure sense pensar en res.

I això va ser la meva perdició! A partir d'ací, la davallada als inferns.

Maurici - passat

Era guapa, guapíssima, amb l'encant que tenen les dones a partir dels 40, l'encant de l'experiència i de les arrugues. Quan vaig aixecar el cap de la taula i la vaig veure esperant que li digués el resultat de l'analítica, amb aquells ulls mig temerosos mig desitjosos de sentir bones notícies, no vaig poder evitar el somriure, tot bé, no hi ha cap tipus de seqüela, tot net. Ella m'obsequià amb una mirada alegre i una boca

immensa, vaig continuar baixant la mirada fins a l'escot i tot el que se li insinuava. La vaig convidar a un cafè, del cafè vam passar a dinar i del dinar...

La relació va avançar ràpid, massa ràpid i de seguida em portà a sopar a casa seva, m'hi hauria d'haver negat, sabia que em portaria problemes, tenia una filla, jo no volia fer de marit ni molt menys de pare, només volia gaudir-ne, com de la resta.

M'esperava una nena i em vaig trobar una dona, era com la mare, més voluptuosa, més sensual, molt menys innocent. Era molt conscient que jo no podia resistir-m'hi, hauria d'haver fugit i deixar-ho en aquell punt, no ho vaig fer.

Griselda - present

Ja arriben, en el mateix cotxe; no sé a qui dels dos odio més, no sé a quin dels dos estimo més. La meva desesperació em porta a límits que mai no hauria ni tan sols rumiat; la merda aquesta a què m'ha portat en Mauri, la necessito per viure. Els he donat un ultimàtum: o me'n porten o em mato; no puc més, no aguanto més, m'acabaré morint igualment si no me'n prenc ara mateix. Ja no aguanto més, veig fantasmes que ballen al meu costat, veig la casa que em cau damunt, veig els arbres que comenten entre ells com en sóc, d'idiota). Els he donat una hora per ser aquí,

queden quatre minuts;estic disposada a fer-ho, ho tinc tot pensat: la xeringa només amb aire, tinc la màniga amunt, la goma preparada, l'agulla mig oberta; és el que em mereixo, deixar ma mare tranquil·la d'una vegada i a ell, deixar-li la memòria tacada. Ell sabia què es feia, a quin joc jugava; jo tampoc no tinc cap excusa més enllà de la d'haver d'emular la meva mare, la perfecta mare meva que sempre ha fet girar tots els homes al seu voltant. Però jo l'he guanyada, m'he quedat el seu trofeu, me'l quedaré per sempre, la seva ànima. Falten tres minuts, noto el cor bategar, estic totalment determinada.

Sento soroll, és un cotxe; m'alço de terra marejada. És fosc, el cotxe arriba al camí de la casa, camino massa lentament; el Maurici baixa del cotxe, no em mira, no em diu res, obre el portamaletes, en treu una bossa, la deixa a terra. La mare baixa del cotxe, ha plorat molt, ho noto en els seus ulls; malgrat la foscor, li veig els ulls enfonsats. La mare l'escriu perquè han trigat tant, em mira amb pena; no puc més: necessito una dosi immediatament. La mare torna a escriure-lo i li exigeix que em doni la bossa, que em doni el que necessito per evitar que compleixi la meva amenaça: només una petita dosi que em permeti de veure-hi una mica més clar i decidir quina és la millor manera per deixar-los tranquils per sempre.

És un poble, això. A Anglaterra, si vols. Però un poble. Amb carrers plens d'arbres i zones de gespa verda i pedres grises i teules vermelles. Però un poble. I jo he vingut a servir, com feien les noies dels 50-60-70. Però elles se n'anaven a la ciutat i jo me n'he vingut a un poble.

A cuidar els nens i fer-los classe, sí. Però també a netejar. A ser minyona de la casa. A fer festa els diumenges a la tarda. A poder dedicar algunes estones a estudiar o a viatjar en un radi de 20-30 milles. A portar els nens al col·legi i, de retorn, passar per la biblioteca, a veure Mister White, que és com la meva mare però amb el cabell roig i amb un cos estupend per als cinquanta anys que té.

El pitjor d'aquest poble és que sempre està plovent. I que no veus gairebé gens el sol. Però m'agrada la ginebra. I els pubs. I portar aquestes botes tan calentetes sempre. I el fang i els paraigües. El millor és que la gent va a la seva marxa sense ficar-se amb tu. A més, ets l'espanyola que sempre riu i ningú et pren seriosament. No molesto.

I enrere queden les històries tan rares que es munten a Espanya sobre el fet de ser menor (als setze puc anar a la presó però no em puc ficar al llit amb el meu

padraastre, amb qui sí prenc drogues?... Les amigues de la meva mare es passen el frankimazin les unes a les altres, i els myolastans, fins i tot el fortasec!).

I jo aquí tinc el meu dineret (les meves bones lliures, que molen més que els euros), i el cotxe de la meva patrona (que és petitó però quan li enxampes el punt a asseure-t'hi a l'altre costat és maco de conduir a l'inrevés); les criatures són maques (uns capgrossos de pell molt blanca que es torna vermella quan els estrenys una mica perquè corrin, i que estan encantats de tenir una gairebé-mare que els pregunta pel col·le, pels exàmens, pel noi aquest que li agrada a la major, que els renya suau...), i he tornat a trobar un amor que em presta llibres i em trau les calces...

El Maurici, suposo que és ell, segueix enviant-me postals sense remitent i sense signar, plenes d'ics (que ell pensarà que signifiquen petons). I l'Alba, potser, ja no es preocupa pel que fumo o deixo de fumar ni per qui m'emporto al llit (el poc que sé d'ella ho sé per la meva mestressa que és coneguda seva de quan va fer l'intercanvi a l'insti). Vaig desaparèixer de la seva vida, li ho vaig dir, per a sempre. No sap on sóc, això segur... i espero que no sàpiga si sóc viva o morta.

Tinc sota el llit la meva bossa groga. Gairebé mato el babau del Mauri quan la va deixar a terra en treure-la del maletet. Si arriba a trencar el porta-fotos li arrenco els ulls. L'Alba també va cridar, però jo crec que no sabia per què. No és el primer

amant que li llevo. Són tots uns porcs i a mi m'agrada d'ells fins i tot el la seva forma de "caminar". Cal reconèixer que la meva mare és molt bona per als homes. Li agraden solament els macos, i els atrapa perquè és encantadora. Però no els sap mantenir. Com els quatre de la foto que, si em trenca el Mauri, el mato. El cubà es diu César (el tinc d'amic al Twitter) i crec que és el meu pare. M'assemblo molt a la segona de les seves filles. Però també podria ser qualsevol dels altres. M'és igual. Jo crec que ni l'Alba no ho sap. Aquestes quatre criatures de vint ans que surten a la foto són el meu pare. Els quatre. I jo els busco cada nit.

Alba - passat

No he volgut saber-ho mai. Només sé que no va ser el César, perquè la Griselda va néixer sense cap rastre de la pell negra del César. Pot ser filla de qualsevol dels altres tres del grup.

Els noranta em van deixar un bonic record, una experiència sexual suficientment extensa com per a no espantar-me pels vint anys de diferència entre aquest parell d'idiotes, i aquest cansament de la vida que em demana, només, luxes i alegries.

Quina llàstima, César! Amb ell potser hagués estat diferent. Però no va aguantar el ritme i se'n va sortir per la tangent. El vaig veure al Facebook l'altre dia, comprovant això que entre dues persones completament desconegudes no hi ha més de mitja dotzena de persones que sí es coneixen. Està molt gran, més maco i, sobretot, més formal. Unes fotos “delicioooooosess!” dels seus quadres, dels seus gats i dels seus “nous” inseparables amics.

Criar i educar sola la Griselda no ha estat difícil. Almenys no he hagut de negociar cada pas, cada decisió, cada canvi de guarderia-escoleta-col·legi-institut...

I els homes han anat arribant, estant, passant i/o jugant amb ella. Fins a l'idiota del Maurici. Que aquest el que té negre és el tarannà. Com n'és de rar, aquest Maurici. Maco, simpàtic, llest, treballador, afectuós amb la Griselda, detallista i sempre pendent de mi... Li queia bé fins i tot a la meva mare. I jo, ja major, granadeta. Cansada. Creient-me amb el dret a una mica de pau. Després de trenta anys fent-me gran, envellint. I vaig i em confio. I el deixo anar prenent decisions, al Maurici. I deixant una mica més solta la Griselda, que ja és fadrina, també. I apareix el Manolo, i també m'agrada. I em penso que em mereixo una mica d'alegria després de guarir-m'hi. I m'embolico amb el Manolo i deixo de parar-los esment, i van i s'emboliquen ells. Si és que no els pots deixar sols! Ella és

una poca-solta, una cria sense coneixement. Però ell... a on anirà ell? Si pot ser filla seva!

Maurici - present

No pot deixar de pensar en la Griselda, la hurí del seu paradís particular. Tampoc en l'Alba, odalisca quasi silent i sempre confiada. Algun pensament fugisser se'n va també cap a les desenes d'amistançades fixes i ocasionals... Totes, totes elles pertanyen, sense restriccions, a l'àmbit estricte del plaer més absolut.

Tan carnal com un personatge de la *Consagració a Bacus* d'Alma Tademà. Tan concupiscent com una pintura eròtica de Pompeia, la vida s'ofereix voluptuosa als seus sentits, sempre actius i constantment disposats a vorejar els límits. No li importa res més. Després del gaudi, queda l'evocació sibarita provocada per la fruïció recent d'efluvis dolcencs, de bleixos d'èxtasi. De textures distintes, cadascuna amb la seva sensual peculiaritat. De cossos afruitats, carnosos o espigats, assaborits fins a l'extenuació. De les formes i colors que li arriben al cervell per acabar explotant amb virulència al bell mig del seu centre de gravetat, el veritable

epicentre de la existència del Maurici. I després, l'exercici quotidià de planificació de noves estratègies, la recerca compulsiva de sensacions encara desconegudes.

És l'única realitat que coneix, distorsionada quan convé per paradisos artificials que fan de potenciadors d'estímuls, afinadors de percepcions sensorials i inhibidors de prejudicis (més aliens que no pas propis). El Maurici ha esdevingut còmplice i esclau de les toxicitats estupefaents, que d'ordinari camufla dins d'una bossa groga on també hi sol amagar estris diversos per a amenitzar trobades furtives que de tant en tant voregen la il·legalitat. Totes aquestes trobades, sigui quina sigui la història personal de cada dona, tenen quelcom de divers i d'especial per a oferir-li a ell, que mai no dóna importància a allò que acostuma a escandalitzar la resta. Al cap i a la fi, les barreres només existeixen per a franquejar-les, i no sempre resulta senzill creuar segons quins llindars.

A la bossa groga també hi transporta la seva roba, neta o bruta, depenent de si va o si ve. Perquè ell és un home d'acció que no s'atura mai: sempre està anant i venint, cercant noves fronteres per traspassar, esperonat el seu desig desbordant amb la simple visió de la bossa, anticipació pavloviana de plaers imminents que es materialitzaran més d'hora que tard. Solament frisa per tastar qualsevol fruita prohibida que estigui a l'abast. I quan més prohibida, més paladejada, més gaudida i encara més cobejada.

La pell de la Griselda, la voracitat de les seves mans adolescents... Color fúcsia a les ungles dels peus. Cabells llargs de tonalitats tardorenques fujetejant-li el rostre amb violenta suavitat... Suor regalimant pel cos de sirena (no fa gaire, encara vestal; hurí per sempre més). Humitats incitants que el reclamen a tota hora. Hiperactivitat frenètica després de la substància estimulants. La boca seca. Formes púbères que ja anuncien una feminitat salvatge i tan torbadorament perversa que va teixint imperceptibles nusos que amenacen les maneres estantisses de Casanova empedreït i el lliguen irremeiablement amb invisibles llaços d'acer.

* * *

... Sóc home de poques paraules. Gairebé només d'adverbis: ara i aquí, l'únic que m'importa. Els verbs ja s'ocupen d'executar-los les meves pròpies accions, i els adjectius sempre són cosa d'elles, que saben com omplir-los de significat i de matisos. De noms no en diré, i encara menys si són propis. N'hi ha un però, que només de recordar-lo em minva les forces i alhora me' n dóna de noves i insospitades... Tot i així, no tinc intenció de pronunciar-lo perquè l'he convertit en el meu tabú. No negaré que m'agradaria de cridar-lo als quatre vents. No ho faré: pensar-lo i no dir-lo m'excita d'allò més. No m'interessa cap altra cosa. Ni plantejaments ètics ni remordiments. El que hagi de venir, ja ho farà... Tan sols espremo l'avui i em deixo bressar per la remembrança i la imaginació mentre

obeeixo, sense concessions, la immediatesa dels meus impulsos. Tempus fugit. Demà serà un altre dia...

Alba - present

Asserena't, Alba. Ara que t'has quedat tota sola, necessites pensar, traure clarícia del que has viscut en les últimes hores. I també necessites analitzar tot allò que ha anat passant-te pel cap i que no has estat capaç d'assimilar (o no has volgut). La vostra relació, la teva amb el Maurici i la Griselda (i la d'ells, la del Maurici i la Griselda) ha arribat a un punt en el que necessitàveu sincerar-vos, posar al davant què estava passant realment, com estàveu actuant cadascun dels tres.

Quan la teva filla t'ha telefonat angoixada i plorant, demanant-te pel Maurici, dient-te que necessitava urgentment veure'l, que li havia de donar "una cosa", que la necessitava com l'aire que respirava, que si no seria capaç de fer qualsevol barbaritat, tu has pensat immediatament en el suïcidi (en el de la Griselda, és clar); no era la primera volta que ho insinuava, i has pensat en aquella vegada que ho va intentar o va fer un simulacre d'intent. Has localitzat el cabró del Maurici i heu anat a l'encontre de la teva filla. En insinuar-li al Maurici què passava, ha carregat la seva

bossa al cotxe i ha conduït com un esperitat. I no has dit res, saps ben bé què hi ha a la bossa: ho sabies des de fa temps. I ara sí que volies que li ho donés, a la teva filla, que ho necessitava; però estaves decidida a acabar amb tot aquest merder. La Griselda té necessitat urgent d'ajuda, de que uns professionals es facin càrrec d'ella, de tractament, de rehabilitació... i, sobretot, d'allunyar-se del Maurici. Tu, Alba, tenies la necessitat d'allunyar-la d'ell (i dels altres).

Es pensa, la Griselda, que no saps què ha estat fent amb els altres (quin horror, amb els altres!, quan algú dels quatre pot ser, literalment, son pare!) i ara amb el Maurici. Però ja no, això s'havia d'acabar. Amb aquest no és igual per a tu, no t'ho pots permetre. Ja ets major, saps que estàs fent-te gran, inexorablement, i no pots acceptar que ella s'hagi embolicat amb el teu amant. Ni et passa pel cap (o sí, Alba?) que aquest home s'ha presentat en la teva vida i t'ha trastornat simplement per ser al costat de la Griselda (No, no et pots permetre pensar-ho!).

Havies arribat a creure que la teva filla només volia viure intensament, que volia experimentar-ho tot, esprémer al màxim el que la vida als seus anys ofereix a doll, tot allò que tu, a la seva edat volies viure. I la gran davallada va arribar sobtadament. Però això s'ha acabat, havies pres la decisió i estaves disposta a una última vegada i prou, i a parlar alt i clar!

Però no ha estat així. El Maurici pretenia seguir amb el control absolut de la situació, se'l veia decidit a seguir amb les regnes i manejar la Griselda (per no perdre-la?). No volia donar-li, a la teva filla, la bossa, ell ho havia de manegar tot. I és quan, amb els ulls desorbitats i la mirada feréstega i plena d'odi, li ha arrabassat la bossa de les mans i us ha escridassat deixant-vos ben clar que mai, ho sentiu, que mai més no la tornaríeu a veure cap dels dos, mai més!